

Museumlaan 14, B-9831 Deurle, België

tel. +32-9-282 51 23 – fax +32-9-281 08 53

info@museumdd.be – http://www.museumdd.be

Birgit Brenner

11.02 – 08.04.2007

Birgit Brenner (°1964) leeft en werkt in Berlijn. Ze studeerde grafische design te Darmstadt en behaalde haar diploma aan de hoge school voor Kunst te Berlijn. Sinds een aantal jaren houdt ze zich bezig met het construeren van biografieën van mensen die 'falen' in hun leven. Ze verliezen hun geliefde, laten zich neerslaan door onzekerheden, ... Vertrekkend vanuit een specifiek verhaal maakt ze variabele scenario's waarbij het personage wordt voorgesteld als een patchwork van emoties en gedachten, gemarkeerd door verschillende gebeurtenissen, die samen een complex geheel vormen zonder één te zijn.

Gemakshalve wordt ze vaak in het verlengde van de emancipatorische kunsttraditie geplaatst omdat ze aanvankelijk vertrok vanuit de vrouwelijke psyche. Toch wil ze niet gestigmatiseerd worden als een zoveelste feministische kunstenaress.

Birgit Brenner maakt installaties waarin slechts één persoon spreekt, schrijft en wiens lichaam gezichtsloos getoond wordt. Hierdoor wordt de aanwezige persoon van alle individuele kenmerken ontdaan. En ontstaat er een opening voor een subjectieve invulling. De toeschouwer kan volledig in de denkwereld van de afgebeelde binnendringen.

Ze zoekt niet naar een verklaring of oplossing voor de omstandigheden, maar vraagt betrokkenheid van de toeschouwer die getuige wordt van een nooit eindigende catastrofe. De toeschouwer wordt op een ironische, gedramatiseerde wijze geconfronteerd met de spanningen wanhoop-hoop, alleen-niet alleen, gegevens waartussen zich slecht een fijne scheidingslijn bevindt.

Brenner gebruikt hiervoor fotofragmenten, teksten die op de muren en/of op kartonnen plakaten werden aangebracht, rode wol rondom spijkers gewonden, tekeningen, ... Ook de ruimte waarbinnen de installatie wordt getoond functioneert als medium en ondersteunt het vergankelijke karakter van de gebeurtenissen die de psyche van het personage weergeven.

Naar aanleiding van de poëziefestival Watou 2006 vervaardigde Brenner de installatie "He made me do this". Dit onder het globale thema 'extiem', een samentrekking van extern en intiem. In dit werk wordt een beeld geschetst van een wanhopige vrouw die een man onverbiddelijk achtervolgt. Wat hier een interessant en ongewoon gegeven is, is dat Brenner vertrekt vanuit de gevoelswereld van de stalkster. De installatie bestond uit plakaten waarop fotofragmenten en tekst werd aangebracht, de muren werden met dagboekgedachten beklad die de innerlijke beroeringen van de vrouw duiden.

Voor de tentoonstelling in het MDD creëerde ze de installatie "Muter" naar aanleiding van een verhaal van de Amerikaanse auteur Truman Capote. Een moeder die haar kind in de kast opsluit om zichzelf met volle overgave in een nachtelijke wereld van misdaad en pornografie te storten. Aan de hand van tekst en fotofragmenten schetst ze de innerlijke leefwereld van de ondertussen volwassen geworden en getraumatiseerde zoon.

Ook de tekeningen op klein formaat werden vervaardigd ter ondersteuning van de installatie. Dit met de intentie een intiemere sfeer te creëren.

Bij een eerste ontmoeting met Birgit Brenners werk kan de toeschouwer overdonderd of afgeschrikt worden door de complexiteit en openheid van de inhoud en vorm. Haar werk vraagt tijd om de verschillende elementen in zich op te nemen en gevoelsmatig de puzzel ineen te doen vallen.

1.

2.

3.

4.

Afbeeldingen:

1. "Die besten Jahre", 2005, Installatie
2. "Das Kleid – 2. Teil: Du wolltest doch eigentlich berühmt werden", 2002, Installatie, Kunstverein Hannover
3. "He made me do this", 2006, installatie
4. "Die Farben Schwarz und ein helles Gelb", 2004, installatie, Kasseler Kunstverein

Courtesy Galerie EIGEN + ART, Leipzig/Berlin

Museumlaan 14, B-9831 Deurle, België

tel. +32-9-282 51 23 – fax +32-9-281 08 53

info@museumdd.be – <http://www.museumdd.be>

MUTTER

Op het bed liggend...

Hij legt zijn schrijfblok aan de kant. De sigaret brandt een klein gaatje in het laken. Hij buigt de sigaret terug recht, schenkt zich een nieuw drankje in en drinkt het leeg. Hij zuigt krachtig aan de sigaret en ademt langzaam uit. Rook raakt het beeldscherm van de televisie.

Autobom. Gewonden. Mechanisch beweegt hij zijn hand heen en weer. Dan sneller. Uiteindelijk schakelt hij het uit.

In het hoofd mengen zich de beelden. Gespreide benen. Springvraag. Geslachtsdeel. Zuchten.

Zijn linker oorschelp is deels korstig. Hij krabt eraan, tot de vingernagel bloedig is. Met de hand bootst hij een pistool na en drukt de bevlekte wijsvinger aan zijn slaap.

Beng.

Hij neemt het schrijfblok en begint verder te schrijven, alles wat niet kan veranderen: het weer, de vrouwen, zijn haaruitval...

Zijn kat loopt snorrend om zijn been. Hij stopt met schrijven.

Jij bent mijn enige vriend. Zegt hij tegen hem. De kat springt op zijn schoot.

Strekt de kop ertegen. Hij crawlt zich tegen het oor.

Het stopt niet. De beelden razen door zijn kop. Gespreide benen. Bloed. Borst.

Zijn moeder. Zij heeft hem geamuseerd. Hij drukt de kat stevig tegen zich aan.

Altijd weer sloot zijn moeder hem in de hotelkamer op. Hij haalt de kattenkop

weg en wurgt het jonge dier. Trilling en gejack onder zijn hand.

Hij merkt het niet.

Opgesloten, terwijl zij zich amuseerde. Zes jaar oud was hij. Hij schreeuwde en klopte tegen de deur. Terwijl de knokkels bloedig waren. Op een dag hebben ze hem opgehaald. Afgewezen. Naar de grootouders. Op zondag was er gepaneerde schnitzel en daarna perziken. Licht gezoet uit een doos.

Daarna aanvaardde hij simpelweg de feiten. Later begon hij terug te slaan. En omdat hij nuchter was, was hij trefzekerder dan zijn grootvader.

Het zoeken naar zijn greep vertraagt. Hij legt de dode kat naast zich op het bed. Zijn kop wordt zwaar. Tranen lopen langs zijn gezicht. Hij merkt het niet.

Hij staat op. Zijn blik verplaatst zich door de ruimte. Hij gaat naar de koffer.

Opent hem. Ledematen vallen eruit. De hand raakt de grond. De vingernagel

donkerrood geverfd. Donker, halfang haar is te zien. Het gezicht smaller dan

anders. Hij denkt na over haar langzame dood en begint haar lief te hebben.

Kort daarna neemt hij haar kleed hoog, ruikt daaraan en trekt het dan over zijn donkere kleren.

Op deze zaterdag – hij zit nu dicht bij het venster van zijn kamer, de avondlijke zonnestrallen stralen door het vuile glas – op deze zaterdag, krijgt hij een huilbui. Zeker 30 jaar lang heeft hij daartegen gevochten. En nu, nu ...! Met deze gedachten, valt hij in slaap in de zetel. Tot zondag rond drie uur. Blijft nog tot laat in de middag zitten. Gaat 's avonds naar een Bar en komt niet meer terug.